

Sinds de PDC van afgelopen zomer heeft Microsoft veel inzicht gegeven in de nieuwe functionaliteit die eind dit jaar met Windows Vista zal uitkomen. Deze functionaliteit zit in een programmeerlaag die WinFX heet. Verschillende onderdelen uit deze laag waren eerder bekend onder de, alles verhullende, namen Avalon en Indigo. Intussen hebben deze onderdelen 'echte' namen gekregen: Windows Presentation Foundation (WPF) en Windows Communication Foundation (WCF).

Bovendien zijn er meer onderdelen bekend gemaakt zoals Windows Workflow Foundation (WF, want WWF is al van het World Wildlife Fund) en WinFS. De weblogs van Microsoft-ontwikkelaars lopen over van de informatie over deze API's en naast seminars en boeken heeft Microsoft natuurlijk ook internet forums en nieuwsgroepen in het leven geroepen.

Rond de PDC van 2000, waar Microsoft een 'Preview' uitdeelde van .NET en Visual Studio .NET, lijkt er iets wezenlijk veranderd te zijn in de keuken van deze software leverancier. Al in een relatief vroeg stadium krijgen wij de mogelijkheid om een kijkje te nemen en commentaar te leveren op de in bereiding zijnde gerechten. Reacties in de forums van Microsoft ontwikkelaars en managers op berichten van 'early adaptors' zijn zeer serieus en meer dan eens heb ik gezien dat suggesties werden overgenomen in (toekomstige) versies. Natuurlijk krijgen we niet de allereerste probeersels te zien, Indigo stamt uit 2001, maar soms glipt er in de weblogs van de ontwikkelaars iets tussendoor omdat ze zelf popelen om te vertellen wat ze aan het doen zijn. Vaak is het juist dat enthousiasme dat voor mij aanstekelijk werkt

en mij er toe zet om me te verdiepen in de nieuwe technologieën.

Er is meer aan de hand dan dat Microsoft om de twee maanden ons van voorproefjes voorziet. Om dat te zien is het nodig om in detail te kijken naar twee onderdelen die ons de afgelopen maanden zijn voorgeschoteld. Allereerst WCF: een abstractie-laag bovenop een aantal bekende technologieën die gebruikt worden voor communicatie tussen processen. Met behulp van WCF zie je in de code van een programma, zowel de client als de server, niet of de communicatie loopt via Web Services, Remoting of MessageQueueing. Ook de verdere configuratie van de verbinding, denk aan netwerkadres, authenticatie, protocol en dergelijke, kan buiten de code gehouden worden in configuratiebestanden. Bovendien kunnen nieuwe protocollen er eenvoudig aan toegevoegd worden. De openheid van Microsoft zit in dit geval in de uitbreidbaarheid en in de configuratie die, zelfs na uitrol, gemakkelijk aangepast kan worden.

Het andere voorbeeld is WPF. De GDI-API, waarmee de applicaties op het beeldscherm tekenen, is in de afgelopen jaren nauwelijks veran-

derd. Dit in tegenstelling tot hardwarecomponenten zoals de video-kaarten die veel meer aankunnen maar niet benut worden door GDI. WPF maakt optimaal gebruik van de hardware en biedt bovendien een nieuwe reeks controls aan. Deze nieuwe controls zijn geen complexe samenstellingen van buttons, labels en textboxes maar juist eenvoudiger. Het idee hierachter is dat door een uitgekiende verzameling van bouwstenen elke gewenste control kan worden samengesteld. Daarnaast is de volledige opmaak van deze controls aan te passen. Net als bij WCF geldt hier dat de scheiding tussen de verschillende verantwoordelijkheden van de componenten nu (eindelijk!) ver is doorgevoerd. Zo kan nu zelfs run-time een andere stijl en opmaak van de controls geladen worden.

Microsoft is opener dan ooit en weet met deze nieuwe strategie al vroeg de betrokkenheid van de ontwikkelaars te stimuleren. Tegelijkertijd profiteren die ook van de vriendelijke, uitbreidbare, open API's die Microsoft de laatste tijd ontwikkelt.

Erno de Weerd – Info Support. Over deze column kan verder worden gediscussieerd op <http://blogs.infosupport.com/ernow>.